

Dyrkerne“. Hvis det Lovforslag angaaende Jernbanefragterne, som er forelagt for Rigsdagen, bliver gennemført, vil en saadan Fragstigning finde Sted, og da hele Grundlaget for Forhandlingerne har været dette, at der skulde sikres Roedyrkerne de 6 Kr. pr. hkg., er det givet, at der i Overenskomsten maatte tages Forholdsregler overfor en Forrykkelse af Fragterne, som jo vilde forrykke Prisforholdet. — Der er endnu to yderligere Bestemmelser, jeg skal foreløbig kun nævne den ene, som lyder: „Desuden er der givet Roedyrkerne Tilsagn om en Efterbetaling af 20 Øre pr. hkg Roer af Høst 1919 til Dækning af indtraadte forøgede Udgifter til Arbejds løn og Fragt“. Før Forhandlingerne om det kommende Aars Sukkerordning optoges med Roedyrkerne, nævnte disse, at der var to ældre Spørgsmaal, som de ønskede afgjort. Det ene drejede sig om Sukkerordningen fra 1918—19, idet der fra Sukkerroedyrkerne Side udtaltes, at de havde ment, at det Grundlag, man forhandlede paa, gjaldt Raasukker og ikke Konsumsukker. Ministeriet maatte imidlertid under Henvisning til Lovforslaget og dets Bemærkninger og til alle Forhandlinger paa Rigsdagen holde paa, at Konsumsukker var det, man havde forhandlet om, og dette Forhold kunde derfor ikke ordnes saaledes, som Roesukkerdyrkerne ønskede. De har da ogsaa under de senere Forhandlinger indskrænket deres Krav til Tilvebringelsen af en Ordning vedrørende indeværende Aar, idet de har konstateret, at en forøget Udgift til Arbejds løn og Fragt er indtraadt for dem i indeværende Aar, hvilket har forrykket Forholdet og givet dem et mindre Udbytte, end de havde forventet. Det har derfor været naturligt at imødekomme dette Krav, naar man naaede til en Ordning for næste Aar, og der er altsaa her fastsat en Efterbetaling af 20 Øre pr. hkg. Det vil dreje sig om 1,8 à 2 Mill. Kr.

Den Overenskomst, jeg her har skildret, adskiller sig kun paa to Punkter fra den, som den overordentlige Kommission havde foreslaaet. Kommissionen havde foreslaaet en Grundpris af 5 Kr. 65 Øre, altsaa 35 Øre mindre, men til Gengæld sikret Roedyrkerne fuld Overpris for Eksporten af et Kvantum gaaende fra 124 til 136 Mill. kg, altsaa af 12 Mill. kg. Sukkerroedyrkerne har imidlertid ment, at det var af største Betydning for dem, at Grundprisen blev fastsat 35 Øre højere, til 6 Kr.; man er derefter naaet til Overenskomst om dette, og samtidig er det Kvantum, hvoraf

Eksportprisen ydes, nedsat fra 12 til 9 Mill. kg. Hvis en Pris af ca. 1 Kr. 60 Øre opnaas som Gennemsnitspris for Eksporten, vil denne Overenskomst betyde nogen Fordel for Sukkerroedyrkerne fremfor den, som den overordentlige Kommission havde foreslaaet, og det er altsaa denne gunstigere Stilling for dem i Tilfælde af en Pris af 1 Kr. 60 Øre, som har medført, at Roedyrkerne har foretrukket denne Ordning. Skulde Eksportprisen stige, navnlig hvis den stiger meget betydeligt, kan det tænkes, at Ordningen er gunstigere for Staten end for Roedyrkerne, men disse har altsaa foretrukket det mindre og sikre fremfor det eventuelt noget mere og uvise.

Hele denne Ordning, som jeg her har skildret, er efter min Opfattelse gunstig for Samfundet. Den byder Roedyrkerne Betingelser, som de mener er gode for dem, og under hvilke de mener at kunne opnaa et godt Resultat af en stor Roedyrkning. Den er derigennem gunstig for Staten, idet en stor Sukkerproduktion utvivlsomt er en betydelig økonomisk Samfundsværdi i disse Tider; og ikke mindst, hvis man faar et betydeligt Kvantum til Eksport, er det ogsaa af nationaløkonomisk Værdi for det danske Samfund. Den er endvidere gunstig for Forbrugerne, idet den vil tillade en Ordning, som i alt væsentligt vil kunne opretholdes under Forudsætning af den høje Eksportpris. Den Husholdningspris, som nu fastlægges ved det Forslag, som jeg her har den Ære at fremsætte for de kommende 3 Maaneder, vil altsaa bevirke, at Forbrugerne stadig vil kunne opnaa en Sukkerpris, som er lavere end i noget som helst andet Land i Verden, og dette vil kunne ske uden nogen Udgift for Staten. Da saaledes baade Producenternes, Forbrugernes og Statens Interesse sikres ved denne Ordning, maa jeg antage, at den er gunstig, og det er formodentlig ogsaa derfor, at alle Partier har kunnet give mig deres Tilslutning til, at et saadant Lovforslag vil kunne gennemføres, naar det forelægges.

Jeg skal til sidst kun nævne det sidste Punkt i Ordningen, som lyder saaledes: „Yderligere har Indenrigsministeren tilsagt sin Medvirksomhed til, at det af Roedyrkerne fremsatte Ønske om at faa Adgang til at benytte polske Roearbejdere i Sommeren 1920 optages til Løsning gennem en Forhandling med Repræsentanter for de danske Landarbejdere“. Forholdet er dette, at Roedyrkerne under Forhandlingerne med den overordentlige Kommission har fremhævet det overordentlig be-